



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

*Ver. zájem ve smyslu
kvantitativním
a kvalitativním.
Adekvátní náhrada
= dodržení
rozdílových kritérií.*

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobců a) Ing. Vincence Antoš, bytem Malá Stránka č. 88, 664 47 Střelice a b) Anny Antošové, bytem Samáň, obou zastoupených JUDr. Zdeňkem Bařinou, advokátem se sídlem Kotlářská 53, Brno, proti žalovanému Ministerstvu zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.1998 č.j. 1332/98-3151-Ži,

t a k t o :

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Okresního úřadu Brno - venkov, okresního pozemkového úřadu, ze dne 19.3.1998 č.j. PÚ-0153/98-Ka, byl dle § 9 odst. 4 zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, v platném znění (tj. ve znění zákona č. 38/1993 Sb. a zákona č. 217/1997 Sb., dále jen "zákon"), schválen návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území STŘELICE, včetně přilehlých částí katastrálních území OMICE a RADOSTICE ze dne 25.11.1997 č.zakázky 113 01-Ka-77/93, zpracovaný firmou EKOS T, spol.s r.o., který je nedílnou součástí rozhodnutí. Dle odůvodnění rozhodnutí byl návrh komplexní pozemkové úpravy zpracován na základě žádostí vlastníků nadpoloviční výměry zemědělské půdy v k.ú. Střelice ve smyslu ust. § 6 odst. 3 zákona, celková plocha upravovaného území je 743,2650ha, celkový počet vlastníků (rozuměj vlastníků pozemků dotčených úpravou), účastníků řízení, je z k. ú. Střelice 572, ze sousedních k.ú. Omice 24 a Radostice 54. Nároky na pozemky byly

projednány s vlastníky a soupisy nároků vystaveny veřejnému nahlédnutí (15 dnů), ocenění pozemků bylo provedeno podle bonitovaných půdně ekologických jednotek. Návrh změny vlastnických vztahů k pozemkům byl projednán s vlastníky (dle "Zápisu o předběžném projednání"), 90% zúčastněných vyslovalo souhlas. Celkem je navrženo v k.ú. Střelice 1 513 nových parcel, v k.ú. Omice 39 a v k.ú. Radostice 65, které budou předmětem rozhodnutí o výměně vlastnických práv a následně zápisu do katastru. Při závěrečném jednání bylo konstatováno, že vlastníci více jak 80% výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou vyjádřili souhlas. Vlastníkům, kteří vznesli námitky (celkem 17 námitek) bylo odpovězeno, kladně vyřízeno 6 námitek, zbývající jako neopodstatněné odmítnuty.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobci namítli, že z jejich vlastnictví se návrh komplexní pozemkové úpravy (dále též "KPÚ") týká cca 22ha orné půdy, kterou obdělávají a platí z ní daň. KPÚ byla vynucena JZD Střelice, počet souhlasících je proto tím dán, jako samostatně hospodařící rolníci byli v nevýhodě. Komplexní pozemkovou úpravou jsou jim vráceny jen pozemky, které měly horší bonitu a JZD je nepotřebuje, ostatní pozemky s lepší bonitou jsou nahrazeny pozemky na okrajích, JZD má lepší pozemky v lepší bonitě, poloze i tvaru. Podle jejich názoru by stačilo ponechat současné dočasné úpravy, když ke směně soukromých pozemků po prodeji státní půdy stejně dojde, aby mohla být nejlépe užívána. Odmítají proto převzít, v případě právní moci tohoto rozhodnutí, touto úpravou přidělené pozemky.

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 23.11.1998 č.j. 1332/98-3151-Ži, bylo odvolání žalobců (i dalších tří účastníků) zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle odůvodnění rozhodnutí s návrhem při závěrečném jeho projednání souhlasili vlastníci 83,54% půdy dotčené úpravou, návrh byl zpracován a projednán v souladu s ustanovením zákona a vyhl.č. 427/1991 Sb. K námitkám žalobců jako odvolatelů rozhodnutí uzavírá, že komplexní pozemková úprava (s výměnou vlastnických práv k pozemkům) musela být provedena, když o ni požádali vlastníci nadpoloviční výměry půdy, pozemkový úřad proto musel podle zákona řízení o KPÚ provést a nemohl zpřístupnění pozemků řešit pro vlastníky dočasným způsobem. Jmenovaní jsou vlastníky pozemku na LV č. 76, 627 a 628 pro k.ú. Střelice, podle bilance půdy pro tyto listy odpovídají nově navržené pozemky svou výměrou, kvalitou a vzdáleností pozemkům původním, rozdíly v těchto ukazatelích nepřevyšují limitní ukazatele podle vyhlášky MZ č. 427/1991 Sb. a návrh pozemkové úpravy je zpracován v souladu s právními předpisy. V závěru pro všechny odvolatele rozhodnutí konstatuje, že v řízení o pozemkových úpravách je možno volit různá technická řešení, záleží na tom, jak se vlastníci a zpracovatel návrhu dohodnou tak, aby bylo vyhověno co nejširšímu okruhu účastníků řízení a zákonnému postupu. Při velkém počtu účastníků se může stát, že navrhované řešení nebude plně vyhovovat představám některého vlastníka, proto je zákonem stanoveno, že okresní pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkové úpravy, pokud s navrhovaným řešením souhlasí vlastníci alespoň dvou třetin výměry půdy dotčené úpravou. Tato i další zákonné podmínky k byly v daném případě splněny.

Žalobci se domáhají zrušení uvedených rozhodnutí a namítají (v žalobě, replice i při jednání před soudem první z žalobců):

Za první, že byla rozhodnutím porušena Ústava ČR a Listina základních práv a svobod (dále jen "Listina"), č.1.11, když provádění KPÚ, které byly provedeny bez jejich souhlasu, nelze považovat za veřejný zájem, ale pouze za skupinový, a ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.5.1998 (ÚS 37/97) jim schválený návrh neposkytuje za původní pozemky adekvátní náhradu.

Za druhé, že vlastní KPÚ byla provedena v rozporu se zákonem, když tato úprava nevytvořila racionální podmínky k hospodaření, k ochraně a zúrodnění půdního fondu, zvelebení krajiny a zvýšení ekologické stability. Rozhodnutí nezceluje pozemky tak, aby je bylo možno obhospodařovat při použití moderních technologií, nerespektuje návaznost zemědělské půdy na půdu lesní (ač byla ochota přistoupit i na nižší bonitu). Ke KPÚ s dopadem do listu vlastnictví vůbec nemuselo dojít, když již v r. 1991 v rámci jednoduchých pozemkových úprav byly žalobcům vyčleněny pozemky, a dosud to vyhovovalo. Některé pozemky s nižší bonitou připravují již několik let k zalesnění a převodem v rámci úprav jim vzniká škoda. Při jednání první žalobce navíc uvedl, že při zahájení řízení nebyla splněna podmínka pro vyvolání takového řízení nutná, když na úvodním jednání bylo asi 50 vlastníků a pochybuje o tom, že rovněž při závěrečném jednání podepsalo souhlas 83 % vlastníků.

Žalovaný ve svém vyjádření, které bylo žalobců zasláno a jehož obsah byl soudem při jednání konstatován (když žalovaný se jednání neúčastnil) zejména (kromě tvrzení plynoucích z napadených rozhodnutí shora) uvedl, že žalobci jsou spoluvlastníky pozemků zapsaných na LV.č. 76 a č. 628 s výší podílu každý 1/2 a na LV č. 627 s výší podílu žalobce 3/4, žalobkyně 1/4. Do KPÚ vstupuje z těchto listů vlastnictví celkem 93 pozemků a výsledkem pozemkové úpravy je celkem 23 nových zcelených pozemků. S ohledem na různou výši spoluvlastnických podílů je řešení každý list vlastnický samostatně, návrh je zpracován tak, že v šesti případech jsou pozemky z výše uvedených listů vlastnictví umístěny vedle sebe, čímž je utvořeno 17 ucelených bloků pozemků, jeden pozemek je veden jako nesměnitelný a zůstává v původní poloze s novým parcelním číslem. Požadavku žalobců na zcelení do 2-3 celků za cenu nižší bonity není možné vyhovět, vzhledem ke značné rozdílnosti kvality původních pozemků a celého katastru. Nebylo by tak možné dodržet kritéria vyhlášky č. 427/1991 Sb. Žalovaný dále uvedl, že daným zákonným postupem jsou vlastníkům navrženy za jejich pozemky jiné pozemky, v mnoha případech na stejném místě jako původní, a to odpovídající kvalitou a výměrou původním pozemkům. S odvoláním na srovnání původní mapy pozemkového katastru s návrhem KPÚ pak žalovaný poukazuje na to, že došlo v rámci možností k vytvoření zcelených pravidelných pozemků oproti původní "řemenové" držbě a návrh současně řeší zpřístupnění pozemků, protierozní ochranu a obsahuje prvky ÚSES. Současně je v návrhu brán ohled na požadavek spoluvlastníků, aby pozemky nevhodné k hospodaření

navazovaly na vlastní lesní pozemky (i když toto podmínkou zákonnou není).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska žalobou namítané nezákonnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O námitkách žalobců uvážil takto:

Námitce, že nucená směna pozemků (žalobci tvrzené vyvlastnění) na základě schválené komplexní pozemkové úpravy nebyla v daném případě provedena v zájmu veřejném, a je tak v rozporu s Listinou základních práv a svobod, soud nepřisvědčil, a to po následující úvaze:

Pokud jde o obecný výklad pojmu "ve veřejném zájmu" odkazuje soud na Nález Ústavního soudu z 27.5.1998, uveřejněný pod č. 152/1998 Sb., na který poukazují i žalobci v replice, v němž Ústavní soud konstatuje, že pozemkové úpravy ve své většině nepředstavují vyvlastnění vlastnického práva v pravém slova smyslu, protože v podstatě jsou hromadnou dobrovolnou směnou vlastnických práv dotčených vlastníků. Nicméně pro tu skupinu vlastníků, která s prováděnými pozemkovými úpravami nesouhlasí, jsou ústavní pravidla platná pro vyvlastnění (nucené omezení vlastnického práva) krajním kritériem ochrany jejich vlastnictví. Ústavní soud dále dovozuje, že veřejný zájem je v případě nedokončených zcelovacích řízení dán nutností odstranit nežádoucí jevy (duplicitu stejných vztahů ke stejným částem zemského povrchu), aniž by sporné vlastnictví bylo nutno řešit soudní cestou v každém jednotlivém případě, což by navíc neřešilo však podstatu nedokončeného zcelovacího řízení, nehledě na obtížnost takových soudních sporů (když by účastníky měly být všichni účastníci nedokončeného zcelovacího řízení, tedy všichni účastníci přerušeno zcelovacího řízení-mnohonásobné směny). Rozsah takového řízení by korespondoval rozsahu pozemkové úpravy. Dochází proto ke konstrukci vlastnických vztahů ze zákona, nebo ke vzniku vlastnického práva rozhodnutím správního orgánu, přičemž jde o řešení komplexní a tento způsob obecného řešení - regulovaný právním předpisem (vyklučující množství jednotlivých sporů) je adekvátní veřejnému zájmu, když nepochybně ve veřejném zájmu je, aby byla odstraněna nepřehlednost ve vlastnických a užívacích vztazích. Ústavní soud dále dovozuje, že zásahy do vlastnického práva takto prováděné nepostrádají veřejný zájem, a že naopak důsledky dlouhodobě neřešených vztahů a jejich poměrně vysoká četnost neumožňují dokončení pozemkových úprav. Uvedený Nález ÚS dále uvádí: "Přitom je nepochybně evidentní, že pozemkové úpravy jsou determinovány souborem veřejných zájmů, nichž je dominujícím zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků." Dále Ústavní soud odkazuje i na Nález bývalého Nejvyššího správního soudu (Boh. adm. č. 14224) v němž je formulováno stanovisko, že veřejný zájem je dán, podniká-li se dílo za tím účelem, by bylo vyhověno životním potřebám nějakého širšího celku, státního, územního, sociálního a pod. Zájem veřejný nemusí být zájmem absolutním, ten se vyskytuje výjimečně, a pokud by vyvlastnění mělo být podmíněno absolutní nutností, byl by tento institut

prakticky znehodnocen a soukromý zájem vlastníků by byl neúměrně povýšen na zájem veřejný.

V intencích tohoto náhledu Vrchní soud v Praze v dané věci proto uzavírá:

Veřejný zájem je dán kvalitativní rovinou vymezenou účelem pozemkových úprav v ust. § 2 zákona č. 284/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, a je nesporné, že v daném případě pozemkovými úpravami bylo sledováno nové uspořádání vlastnických práv k pozemkům tak, aby prostorovou a funkční úpravou, popř. zcelením byla zabezpečena přístupnost pozemků všech jednotlivých vlastníků a současně vytvořeny podmínky pro racionální hospodaření. Veřejný zájem pak podle zákona nachází kvantitativní odraz v tom, že KPÚ musí být provedena (řízení zahájeno) požadují-li to vlastníci pozemků nadpoloviční výměry zemědělské půdy řešeného katastrálního území (§ 6 odst. 3 zákona) a návrh KPÚ může být schválen, souhlasí-li s navrhovanou úpravou vlastníci alespoň dvou třetin výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou (§ 9 odst. 4 zákona). Veřejný zájem je proto zájmem takto kvantitativně vyjádřené skupiny vlastníků na kvalitativně novém prostorovém a funkčním uspořádání vlastnických vztahů k pozemkům, a to metodou zakotvenou zákonem, a implicitně tím tato skupina (většina) odmítá řešit své vztahy k pozemkům mnohonásobnou směnou na základě smluv podle soukromého práva, tj. postupnou směnou každý s každým, která je (a to i v širším obecném zájmu) řešením nepřijatelným (pro mnohost úkonů, zatížení úřadů a soudů, časovou zdoluhavost) a prakticky neproveditelným. Obdobně jako u nedokončených zcelovacích řízení (v daném případě patrně stávající řemenová držba ani nebyla takovým dotčena) předešli účastníci KPÚ (a to byl jejich společný zájem, který lze povýšit na zájem veřejný) volbou tohoto postupu nespočetné řadě na sebe navazujících vzájemných směn jednotlivých drobných a nepřístupných pozemků a vyloučili tak možné případy omylů a soudních sporů, nehledě na nutný vklad vlastnických práv do katastru na základě každé z uzavřených smluv a na nutnost zřizování věcného břemene pro zpřístupnění a pod.

Kvalitativní rovina veřejného zájmu se odrazila především v praktickém provedení předmětných pozemkových úprav. Ze srovnání původní a navrhované úpravy vlastnických vztahů (dle zakreslení v pozemkové mapě, dle jednotlivých listů vlastnických a i dle založené, tabulkově zpracované podle jednotlivých listů vlastnictví, "Bilance půdy zahrnuté do KPÚ, nároků a náhrad") je zjevné, že v obvodu KPÚ (přes 740 ha) dochází navrhovanou úpravou ke zcelení jednotlivých drobných pozemků (až na výjimky menších než 1ha, zpravidla i než 0,5 ha) uspořádaných původně v tzv. "řemenové držbě" (tj. v podélných pruzích, na nichž - jak i žalobce poukázal nebylo možno otočit se ani traktorem), patřících různým vlastníků (viz počet účastníků řízení) ve větší, k obhospodařování optimálnější celky, a to za současného řešení přístupnosti pozemků. Vzhledem k rozsahu KPÚ jde nad rámec tohoto rozsudku výčet všech původních a nově tvořených parcel a výčet všech nepřístupných a novou úpravou zpřístupněných zcelených pozemků, je však nutno poukázat na to, že i u pozemků žalobců samých dochází navrhovanou úpravou ke zlepšení původního

stavu (i když nejde o stav optimální), když do KPÚ vstupuje celkem 93 jejich drobných pozemků o souhrnné výměře cca 22ha a výsledkem pozemkové úpravy je celkem 23 nových zcelených pozemků, v šesti případech jsou pozemky umístěny vedle sebe, čímž je utvořeno 17 ucelených bloků pozemků (jeden pozemek nesměnitelný zůstává v původní poloze s novým parcelním číslem) s celkovou výměrou odpovídající původní. Vytvořené zcelené pozemky (či bloky pozemků) jsou pak přístupné oproti původnímu stavu, kdy tomu tak u všech pozemků patřících žalobcům nebylo. Není sporu o tom, že schválené řešení jako celek splňuje požadavek racionálního uspořádání vůči většině vlastníků, a že byt u žalobců (vlastníků cca 3% tj. 22ha z celkové výměry přes 740ha obvodu pozemkových úprav) není řešení do 17ti celků z hlediska ekonomického pro obhospodařování optimálním (jakým je dočasné, jim vyhovující, řešení provedené jednoduchými úpravami), jde i vůči nim o řešení kvalitativně zlepšující původní stav (vlastnictví k 93 pozemkům současnou technikou neobhospodařovatelným a nedostupným) a staví je do nesporně lepší výchozí pozice pro případné vytvoření větších celků následnou směnou či koupí a prodejem, když vzhledem k jasnému vymezení hranic pozemků, jejich menšímu počtu a jejich zpřístupnění, čehož bylo pozemkovou úpravou dosaženo, nejde již o věc v praxi nerealizovatelnou.

Veřejný zájem ve smyslu kvantitativním se v daném případě odráží v tom, že dle záznamu z úvodního jednání z 21.9.1993 vlastníci více než poloviny výměry půdy vyžadující úpravy (55 vlastníků dle listu vlastnických a Bilance půdy a nároků KPÚ vlastníčích drobné, dílem nepřístupné a k obhospodaření současnou dostupnou technologií nevhodné pozemky, v součtu výměrou převyšující polovinu řešeného k.ú.) upřednostnili řešení pozemkové úpravy komplexně, a především v tom, že při závěrečném jednání podle záznamu z 18.12.1997 s návrhem KPÚ souhlasili vlastníci 83,54% výměry půdy dotčené navrhovanou úpravou, tj. vlastníci 619,52 ha půdy, a nesouhlasili s ním vlastníci 6,02% výměry půdy, tj. vlastníci 44,65ha, kteří nesouhlas podali písemně do dne konání tohoto jednání (včetně žalobců), kteří jsou jmenovitě v zápisu uvedeni (i s výměrou své půdy spadající do KPÚ) a dále nesouhlasili vlastníci, kteří vyjádřili nesouhlas a námítky uplatnili až při tomto jednání, ať již písemně nebo do zápisu. Rovněž tito jsou jmenovitě uvedeni s odkazem na list vlastnictví nebo písemné námítky s parc.číslem (příčemž zápis doprovází prezenční listina přítomných). Námitek (podle počtu vlastníků) bylo vzneseno celkem 17, závěrečnému projednání bylo podle prezenční listiny přítomno 201 vlastníků. Z uvedeného zápisu a podkladů pro rozhodnutí tak vyplývá, že vlastníci necelých 620ha (619,52 ha) půdy vyslovili souhlas a vlastníci zbývajících cca 122 ha nesouhlas s námítkami, které ještě byly řešeny (6 kladně), a tedy vlastníci cca 83% výměry půdy souhlasili a vlastníci cca 17 % půdy nesouhlasili. Nutno dodat, že zákon v ustanovení § 9 zakotvuje koncentrační zásadu, tj. že námítky musí být uplatněny nejpozději při závěrečném ústním jednání, které je úřad povinen nařídit. To však neznamená, že tohoto jednání se musí účastnit všichni účastníci řízení (žalobce sám u jednání nebyl) a že až zde musí vyslovit svůj souhlas či nesouhlas. Jak ze zákona vyplývá (§ 8 odst. 12,14) již v průběhu

zpracování návrhu zpracovatel s jednotlivými vlastníky projednává navrhovaná řešení, účastníci mají právo vznést námitky i písemně jak v průběhu zpracování návrhu tak poté, co byl již zpracovaný návrh vystaven k veřejnému nahlédnutí, avšak nejpozději při závěrečném projednání návrhu. Ti, co již vyslovili s navrhovaným řešením souhlas před závěrečným projednáním se nemusí tohoto projednání účastnit, jejich dříve učiněný souhlas platí a případné další jednání s nimi by mohlo být vyvoláno toliko tím, že by se jich týkala změna vyvolaná řešením některé z uplatněných námitek. Soud proto uzavírá, že požadavek zákona ve smyslu kvantitativního odrazu veřejného zájmu (skupinového zájmu takto určené většiny) byl splněn.

Soud tak neshledal, že by v daném konkrétním případě komplexní pozemková úprava byla provedena aniž by byl dán veřejný zájem.

Z pohledu druhé námítce žalobců při přezkoumání rozhodnutí, jak z uvedeného plyne, nebyla shledána ani nezákonnost v postupu správního úřadu stran splnění zákonných podmínek pro zahájení řízení o komplexních pozemkových úpravách ani nezákonnost rozhodnutí samého ohledně potřebné většiny (dle výměry) souhlasících s navrhovaným a schváleným řešením. Je rovněž zřejmé, že nemohla obstát ani námitka vyslovená v replice, že schválený návrh nezceluje pozemky žalobců, když ze shora uvedeného je zcelení (i když ne optimální) evidentní (Z 93 na 23 pozemků, 17 celků).

Ani v dalším soud neshledal, že by pozemkové úpravy v daném případě byly provedeny v rozporu se zákonem, a to ani stran postupu úřadu ani stran náhrady poskytnuté (ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu náhrady adekvátní) za pozemky původní.

Pokud jde o samotný postup v řízení je jednoznačně zřejmé, že žalobci bránili provedení KPÚ především nikoli proto, že by jim vlastnictví 93 drobných pozemků (drobných a nepřístupných) zahrnutých do KPÚ vyhovovalo, ale proto, že již předtím v r. 1991 jednoduchými pozemkovými úpravami (§ 19 odst. 4 zákona o půdě, § 4 zákona) dostali do prozatímního užívání (náhradou za 124 pozemků, u nichž dali výpověď z nájmu družstvu) pozemky zcelené (cca 21ha) do optimálnějších celků a toto hospodaření jim vyhovovalo. Vyplývá to z jejich vyjádření jak vůči zpracovateli návrhu KPÚ, tak i vůči příslušnému úřadu. Pan V. Antoš nepředložil na výzvu list vlastnictví a vyslovil s jakoukoli změnou ve vlastnictví nesouhlas již v době vyložení nároků k nahlédnutí. Proto 30.1.1995 mu byly (listy vlastnictví) zaslány znovu, on nereagoval, spoluvlastnice - sestra je vrátila. K předběžnému jednání zpracovatel návrhu zval žalobce, dostavili se jen jeho synové, nesouhlas byl řešen i v rámci stížností, bylo svoláno osobní jednání u okresního úřadu na 27.11.1996, kde byly nesrovnalosti vysvětleny s tím, že návrh je s vlastníky konzultován, není již hotový bez jeho účasti, vlastník se již nebude jednání s projektantem vyhýbat. Dne 19.10.97 pak adresoval žalobce projektantovi dopis, jímž vyslovil, že navrhované úpravy neřeší základní podmínky pro soukromé hospodaření, ale jen

požadavky JZD, on bude mít stále hodně malých pozemků, ekonomicky bude bez šance je obdělávat, proto nikdy nebude souhlasit s tím, co je navrženo. Požádal, aby jej již s akcí KPÚ nezatěžovali. Dne 16.12.1997 pak podali oba žalobci okresnímu úřadu stížnost - nesouhlas s KPÚ: Konkrétně se v ní v bodě 2 až 7. vyjádřili ke konkrétním parcelám dotčeným navrhovanými úpravami, s tím, že s nimi nesouhlasí a řízení chtějí zastavit. Dle závěrečného projednání (záznam z 18.12.1997) písemný nesouhlas podali žalobci před tímto jednáním a k jejich námitkám bylo 5.2.1998 písemně okresním úřadem jednáno podáno vysvětlení dle platné právní úpravy jak a za jakých podmínek a pro jaký účel úpravy probíhají, a dále jim byl sdělen výsledek posouzení námitek, a to adresně a konkrétně. Dne 25.2.98 byly námitky projednány osobně s tím, že projektant ověří možnost změn návrhu ve dvou případech (bloku č. 41 bude vyčleňovaný pozemek přesunut blíže k rozcestí silnice Střelice - Radostice, v bloku 28/200 bude vyčleňovaný pozemek přesunut na pozemek původní). Postupem správního úřadu v dané věci nebyl žalobce zkrácen na žádném procesním právu, když jak ze spisu plyne mohl se postupně, jak v průběhu zpracování návrhu tak k návrhu samotnému, vyjádřit (byly zpracovány 4 varianty řešení dle připomínek a přání vlastníků) a jeho námitky byly projednány, konečný schválený návrh pozemkových úprav pak odpovídá (i v jeho konkrétním případě) požadavkům zákona, a byť není optimální, jde o řešení i ve vztahu k němu racionálnější než stav původní.

Ve vztahu k obecně koncipované námitce žalobců, že KPÚ byla provedena v rozporu se zákonem soud proto uzavírá, že v procesním postupu neshledal vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí v důsledku zkrácení práv žalobců.

Konečně soud odmítl i námitku, že napadené rozhodnutí neposkytuje žalobcům za původní pozemky adekvátní náhradu, když podle bilance půdy zahrnuté do KPÚ, nároků a náhrad týkající se LV č. 76, 627 a 628 tj. pozemků ve spoluvlastnictví žalobců je celkem zahrnuto do KPÚ cca 22 ha pozemků ve vlastnictví žalobců (tj. asi 3% z celkové výměry půdy dotčené KPÚ - přes 740 ha). Rozdíl ve výměře navrhovaných pozemků ke směně nepřekračuje limit dle § 3 vyhl.č. 427/91 Sb. (10% bez souhlasu vlastníka), rozdíl v ceně dle § 2 odst. 2 cit. vyhl. (3% ceny původních bez souhlasu vlastníka) nepřekračuje limit a rozdíl mezi výslednou vzdáleností dle § 2 odst. 3 cit. vyhl. (může překročit 20% jen v odůvodněných případech) rovněž nepřekračuje stanovený limit. Náhrada za původní pozemky tak odpovídá výměrou, cenou i vzdáleností požadavkům zákona (a prováděcího předpisu k němu) a je tak adekvátní náhradou.

Ze všech uvedených důvodů soud podle § 250j odst. 1 žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že vyvlastnění resp. v daném případě schválená směna vlastnických práv k pozemkům bez souhlasu vlastníků, byla provedena ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu a tedy ústavní pravidla platná pro vyvlastnění (nucené omezení vlastnického práva), jako krajní kritérium ochrany jejich vlastnictví (v intencích citovaného nálezu Ústavního soudu), byla dodržena.

Náhradu nákladů řízení soud žalobcům nepřiznal, když neměli ve věci úspěch, žalovanému pak náklady řízení dle spisu nevznikly (§ 250k o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Praze dne 30. ledna 2001

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

